

IZBA ARCHITEKTÓW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
KRAJOWA RADA IZBY ARCHITEKTÓW RP

Warszawa, 5 stycznia 2012 r.

I.dz. 028/KRIA/2012/w

Pan

Janusz Żbik

Podsekretarz Stanu

Ministerstwo Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej

ul. Wspólna 2/4

00-926 Warszawa

*dot.: projektów rozporządzeń Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej zmieniających rozporządzenie w sprawie **szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego** oraz rozporządzenie w sprawie **ustalania geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych**.*

Przesłana przez Ministerstwo Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej propozycja zmian w zakresie rozporządzenia **w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego** odnosi się do tych zapisów prawnych, które dla środowiska architektów stanowią jedno z ważnych narzędzi praktycznego wykonywania zawodu. Odnotowana w przesłanym uzasadnieniu do projektu odmienność funkcjonujących obecnie kilku różnych definicji właściwości użytkowych w budownictwie jest sporym utrudnieniem w pracy środowiska projektowego.

W odniesieniu do zaproponowanych zmian zmierzających do wprowadzenia jednolitej terminologii i metodologii obliczeń powierzchni zabudowy i powierzchni użytkowej w budownictwie mieszkaniowym, opartej o postanowienia PN-ISO 9836:1997, Krajowa Rada Izby Architektów RP pragnie przedstawić następujące uwagi:

1. Należy dążyć do ujednoczenia terminologii i metodologii obliczeń właściwości użytkowych w procesie planowania, projektowania, realizacji i eksploatacji w budownictwie. Panująca w tej dziedzinie wieloznaczność oraz tworzone na użytek poszczególnych aktów prawnych własnych definicji powszechnie używanych pojęć doprowadza do sytuacji chaosu. W opinii KR IARP zaproponowane w przesłanym projekcie rozporządzenia użycie niektórych normowych definicji do stosowania w wybranych sytuacjach oraz określonych zastosowaniach tylko ten stan pogłębia. Potrzebne są w tym zakresie regulacje całościowe;

2. Koniecznym będzie dokonanie niezbędnych korekt w innych niż cytowane rozporządzenie przepisach prawa. Wprowadzane cały czas nowe definicje znanych i powszechnie używanych pojęć, jak np. w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dn. 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (art. 3.1. pkt 50, 52, 53, 54, 55, 56- powierzchnia zabudowy, powierzchnia użytkowa) są, oprócz przykładów wymienionych w piśmie MTBiGM, tego dodatkowym potwierdzeniem;
3. Stosowanie zapisów rozporządzenia o zakresie i formie projektu budowlanego nie może być podstawą do automatycznego stosowania wskaźników powierzchniowych np. w obrocie nieruchomościami, gdzie zawsze co do zasady powinna obowiązywać reguła pomiaru powykonawczego;
4. Pewne wątpliwości o charakterze legislacyjnym budzi odwołanie w treści projektu rozporządzenia do części normy, nie zaś jej całości. Wskazać należy, iż pod rządami poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 3 kwietnia 1993 r. o normalizacji możliwość nałożenia obowiązku stosowania jedynie części normy wynikała wprost z art. 19 ust 4 w/w ustawy. Obecnie obowiązująca ustawa o normalizacji z dnia 12 września 2002 r. w art. 5 ust 4 wskazuje zaś, iż Polskie Normy mogą być powoływane w przepisach prawnych, jednakże nie przewiduje możliwości ich przywoływania w części;
5. Przyjąć należy taką metodę obliczeń wskaźników powierzchniowych, kubaturowych i in., która w najmniejszym stopniu powoduje dowolną interpretacją jej zapisów.

Należy w tym miejscu wskazać, że zaproponowana przez Ministerstwo Polska Norma PN-ISO 9836:1997 nie spełnia tego warunku i jej ewentualne przywołanie powinno zostać poprzedzone niezbędną korektą zapisów. Powołanie się w jej treści na takie kryteria jak:

- możliwość „poruszania się w pozycji wyprostowanej” (pkt 5.1.3.2);
- przyjęcie za konstrukcję „elementów przez które nie można przejść” (5.1.6.1);
- zaliczenie ścianek działowych do powierzchni netto (5.1.5.3) oraz równocześnie do wykluczającej się z nią powierzchnią konstrukcji (5.1.6.1);
- błędne oznaczenie powierzchni użytkowej (które jest przedmiotem omawianych zmian w rozporządzeniu) w przywołanym rysunku (pkt 5.1.7.1, rys 1);
- brak czytelnych zasad kwalifikowania do poszczególnych rodzajów powierzchni wnek, nisz (niejednolity zapis 5.1.5.4 oraz 5.1.6.3), pilastrów, lizen i występów;
- określenia zasad uwzględniania w obliczeniach grubości okładzin, tynków oraz elewacji (istotnych dla architektów, projektujących w świetle stanu surowego).

Daleko bardziej precyzyjne były w tym zakresie postanowienia wycofanej Polskiej Normy PN-B-02365:1970 Powierzchnie budynków- Podział, określenia i zasady obmiaru:

- operowanie czytelnym kryterium wysokości (140, 220 cm, pkt. 3.2);
- jednoznaczna definicja powierzchni konstrukcji, zakwalifikowanie do niej ścian działowych (pkt 3.3);
- określenie zasad kwalifikowania powierzchni wnęk i występów (pkt 4.2);
- uwzględnianie w obliczeniach korekt wymiarowych dla okładzin i wypraw, zewnętrznych i wewnętrznych (pozwalających na przeliczania powierzchni w trakcie prac projektowych, pkt 4.2).

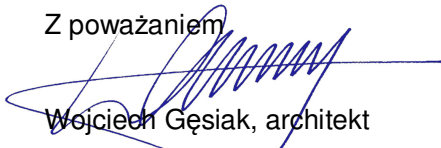
Z w.w. względów norma ta chętniej używana była przez projektantów, pomimo równoległego funkcjonowania z normą PN-ISO 9836:1997.

W podsumowaniu Krajowa Rada Izby Architektów RP rekomenduje podjęcie prac zmierzających do ujednoczenia terminologii i metodologii obliczeń właściwości użytkowych w budownictwie. Ewentualne przywołanie zapisów PN-ISO 9836:1997 możliwe będzie, w naszej opinii, po dokonaniu niezbędnych uściśleń. Ze względu na jej międzynarodowy charakter do tego czasu wydaje się właściwszym pozostawienie obecnego, wieloletniego stanu rzeczy. W przeciwnym wypadku niezbędne korekty mają niewielkie szanse na wprowadzenie, zaś panująca w tej dziedzinie wieloznaczność tylko się pogłębi.

Równocześnie pragniemy zapowiedzieć przesłanie w oddzielnej korespondencji propozycji kompleksowych, dalej idących zmian w rozporządzeniu o zakresie i formie projektu budowlanego. Zmierzają one w naszej intencji do uproszczenia i odbiurokratyzowania procedur niezbędnych w budownictwie. Celem proponowanych zmian jest zrjonalizowanie dokumentacji budowy, która dla wzmocnienia efektywności winna mieć jednoznacznie zróżnicowany zakres i poziom uszczegółowienia, w zależności od zadań, jakie ma pełnić w procesie inwestycyjnym.

W odniesieniu do proponowanych zmian w rozporządzeniu w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadawiania obiektów budowlanych KR IARP nie wnosi uwag.

Z poważaniem

Wojciech Gęsiak, architekt
Prezes Krajowej Rady IARP